

Όλοι

μας γνωρίζουμε την ημέρα που γεννηθήκαμε. Γνωρίζουμε μάλιστα και τις λεπτομέρειες: ώρα γέννησης (πολλές φορές και λεπτά και δευτερόλεπτα!!), τοποθεσία (τώρα πια με γεωγραφικές συντεταγμένες- με την βοήθεια ενός GPS), γνωρίζουμε ωροσκόπια και ωροσκόπους, γνωρίζουμε το κινέζικο ωροσκόπιο και πολλά άλλα. Και αν εμείς οι ίδιοι δεν δίνουμε και πολύ μεγάλη σημασία σε αυτά, φροντίζουν άλλοι -από το οικογενειακό/φιλικό μας περιβάλλον κυρίως- να μας κατατοπίσουν σχετικά, να μας κάνουν «πάρτυ» και εκπλήξεις με τούρτες και κεράκια...Καμιά φορά μας ενοχλεί αν τύχει και μας ξεχάσουν, η μας πιάνει το παράπονο που ...μεγαλώνουμε, ενώ τις περισσότερες φορές ακούμε την φράση:

«στα γενέθλια μου νοιώθω μελαγχολικά»

Όλα αυτά καθιστούν φανερό ότι τα γενέθλια μας έχουν καθαρά ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα, δηλαδή τα πάντα κινούνται για την δική μας αυταρέσκεια και ικανοποίηση και απέχουν πολύ από τον σκοπό της έλευσης μας σε αυτή την ζωή.

Είναι μια συνήθεια που ήρθε από την δύση όπου εκεί δεν εορτάζουν τους Αγίους τους αλλά εορτάζουν με περισσή λαμπρότητα τα προσωπικά τους γενέθλια.

Βέβαια να ξεκαθαρίσουμε καταρχήν ότι δεν χρειάζεται να είμαστε ή να γίνουμε αντικοινωνικοί ή να δούμε το θέμα καθαρά φαρισαϊκά και να χάσουμε την ουσία: άλλο δεν γιορτάζουμε (δεν προκαλούμε την γιορτή αυτή, δεν την περιμένουμε πως και πως, δεν θεωρούμε τα γενέθλια μας ως γεγονός μοναδικό κλπ) άλλο το να μη δεχόμαστε ευχές και να μην είμαστε φιλόξενοι ή να γινόμαστε απόμακροι.

Αλλά ας δούμε λίγο τι ονομάζει, τι εννοεί και τι εορτάζει η εκκλησία μας ως «γενέθλιος ημέρα». Η εκκλησία μας τιμά τους Αγίους της, με το να εορτάζει την ημέρα κατά την οποία μαρτύρησαν ή την ημέρα κατά την οποία κοιμήθηκαν-έφυγαν από αυτή τη ζωή. Η ημέρα αυτή ονομάζεται «μνήμη Αγίου» ή «γενέθλιος ημέρα» του Αγίου (εισήλθε - γεννήθηκε στην αιώνια ζωή).

Η Αγία μας Εκκλησία καθόρισε να τελούνται τρία μόνον γενέθλια (να εορτάζει δηλαδή και την γέννηση τους): του Χριστού (25/12), της Παναγίας (8/9) και του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου (24/06).

Επίσης επειδή Εκκλησία είναι η ένωση του ανθρώπου με το Θεό, που για πρώτη φορά αποκαλύφθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής η μέρα αυτή (της Πεντηκοστής) θεωρείται γενέθλια μέρα της Εκκλησίας, αφού αυτή τη μέρα για πρώτη φορά η Εκκλησία εμφανίζεται στον κόσμο σαν θεανθρώπινη κοινωνία.

Καμία άλλη αναφορά γενεθλίων δεν υπάρχει.

Όλοι μας λοιπόν πρέπει να εορτάζουμε τη μνήμη δηλαδή την «γενέθλια ημέρα» **του Αγίου μας** και όχι τα γενέθλια μας. Εμείς οί Ορθόδοξοι τιμούμε τον Άγιο μας, τον έχουμε προστάτη, μεσίτη και βοηθό. Αγωνιζόμαστε να Τον μιμηθούμε, ζώντας με κέντρο πάντοτε τον Θεάνθρωπο Χριστό, δηλ. ζούμε θεανθρωποκεντρικά.

Συμπερασματικά, το να εορτάζουμε τα γενέθλια μας, αποτελεί πράξη εγωισμού, καθώς έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την ταπεινοφροσύνη που διδάσκει ο Χριστός μας. Αυτό που πρέπει να συνειδητοποιήσουμε, είναι πως με τη γέννησή μας δεν συνέβη κάτι το εξαιρετικό, κάτι που να είναι άξιο εορτασμού, απλά ένας ακόμη άνθρωπος προστέθηκε στους υπόλοιπους, ο οποίος καλείται και αυτός να παλέψει για τη Σωτηρία του.

Αν πρέπει να εορτάζουμε και κάτι άλλο (πέρα από την ονομαστική μας εορτή) τότε αυτό που πρέπει να εορτάζουμε είναι την μέρα της βάπτισης μας. Την ημέρα εκείνη κατά την οποία λάβαμε το Χρίσμα, τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος. Πράγματι, πόσο όμορφο είναι την ημέρα εκείνη, κάθε χρόνο να συναισθανόμαστε

το μεγάλο εκείνο γεγονός και να τελούμε μια πνευματική εορτή, να κάνουμε μια λειτουργία, να συμμετέχουμε στο μυστήριο της θείας ευχαριστίας, να πούμε ένα ευχαριστώ στον πανάγαθο Θεό που ό,τι έχουμε μας το έδωσε Εκείνος ό,τι πετύχαμε το οφείλουμε σ'Αυτόν. Να δείξουμε έτσι ότι δεν έχουμε ξεχάσει τον σκοπό της βαπτίσεως μας και ότι το συμφέρον της ψυχής μας είναι με τον Χριστό.

Πηγές: poimantikon-orthognosia.blogspot.gr